

τοῖον Ἑλλάνων νέφος ἀμφίσε κρύπτει
δορί δὴ δορί πέρασαν.

VI.

Ἄλλ' ὁ καιρὸς τῆς ἐκδικήσεως πλησιάζει, καὶ προσεγγίζει ἡ
λύσις τοῦ δράματος. Ἄλλ' εἰσέλθ' ὁ Πολυμήστορ ἔφθασε, τὸν
εἶχε προσκαλέσει ἡ Ἑκάβη.

Καὶ εἶναι πᾶράδοξος ἡ ὑποκρισία τὴν ὁποίαν προσποιεῖται ἡ
τᾷ μένεα πνέουσα γυνή. Ὁ Πολυμήστορ ὡσαύτως ὥς πιστὸς
φίλος παρουσιάζεται αὐτῇ, καὶ συλλυπείται, καὶ παρηγορεῖ
χωρὶς οὐδεμίαν τοῦ συνειδότης νὰ αἰσθάνηται τύψιν. Καὶ αἰ-
σχύνεται ἡ Ἑκάβη δούλη καὶ μελέα νὰ προσατενίσῃ τὸν Θροῦκα
Πολυμήστορα.

ἄλλης δ' αἰτίον τι καὶ νόμος,
γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.

Χρυσοῦν ἔπος, ἀποδεικνύον τὴν αἰδῶ, τὴν ταπεινοφροσύνην, δι'
ἧς τὸ ὠραῖον φύλλον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκοσμεῖτο. Δύ-
νεται νὰ λεχθῇ τοῦτο καὶ σήμερον; ἀγνοῶ. Ὁ διάλογος αὐ-
τῶν εἶναι πλήρης ὑποψιῶν, κρυφίας, ἀοράτου τοῦ στήθους τρι-
κυμίας. Καὶ τὸ ψεῦδος περικαλύπτει ἀμφοτέρους. Ἡ μήτηρ
ἐρωτᾷ διὰ τὸν υἱὸν τῆς, καὶ οὗτος εὐχάριστα ἀναγγέλλει περὶ
αὐτοῦ. Καὶ οὕτω σειρὰ ἀγωνιωδῶν αἰσθημάτων κυκλοῦται
περὶ αὐτοῦ.

Ἦδη ἐξηγεῖται ἡ Ἑκάβη· ἐζήτησεν αὐτὸν ἵνα τὸν ἐμπιστευ-
θῇ θησαυρὸν, τὸν ὁποῖον πρέπει καὶ τὰ τέκνα του νὰ γνωρίζωσι.
Πιθανὸν νὰ ἀποθάνῃ οὗτος. Οἱ περὶ αὐτὸν ἀπέρχονται. Καὶ
ποῦ εἶναι τὸ τιμαλφές τοῦτο καὶ ἀπροσδόκητον δῶρον; Ἐκεῖ
εἰς τὰ δῶματα, ἔνθα μόνον γυναῖκες, αἰχμαλωτίδες Τρωάδες
εὐρίσκονται. Ἐκεῖ ἔνθα τρομερὸν θέλει ἐκτελεσθῇ σχέδιον, ἡ
ἐκδίκησις φόνου διὰ φόνων.

οὔπω δέδωκας, ἀλλὰ δώσεις δίκην·

ἀναφωνεῖ ὁ χορός.

Ἄλλὰ σπεύσωμεν τὴν σκιὰν ἰδόντες μόνον τοῦ στυγεροῦ